

Arrest

nr. 196 661 van 14 december 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten C. DESENFANS en G. JORDENS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 augustus 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat RECKER loco advocaat C. DESENFANS en van advocaat C. MUSSEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer/mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : A. H. (...)
voornaam : I. (...)
geboortedatum : 31.01.1994
geboorteplaats : Daraa
nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)
die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 24.03.2017 vroeg de betrokkene asiel in België. Wat zijn identiteits- en reisdocumenten betreft, legde de betrokkene zijn paspoort en identiteitskaart voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene in Italië op 25.02.2017 wegens illegale binnenkomst geregistreerd werden.

De betrokkene, staatsburger van Syrië (Arabische Republiek), werd verhoord op 06.04.2017 en verklaarde dat hij midden 2012 verliet om naar Jordanië te reizen om daar ongeveer 2,5 jaar in een vluchtelingenkamp te verblijven alvorens naar Soedan door te reizen. Hij gaf aan dat hij er ongeveer 7 maanden in Khartoem verbleef alvorens naar Libië door te reizen om daar ongeveer 1,5 maand in Sabrata te verblijven. Hij verklaarde vervolgens met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Italië te hebben betreden, vermoedelijk op 27.02.2017. In Italië werden de vingerafdrukken van de betrokkene reeds op 25.02.2017 geregistreerd wegens illegale binnenkomst. De betrokkene gaf aan dat hij zijn vingerafdrukken moest laten registreren, maar dat hij er geen asielaanvraag indiende. Hij gaf aan dat hij 2 à 3 dagen in een opvangcentrum in Bologna en 9 à 10 dagen in een opvangcentrum in Milaan verbleef alvorens via Zwitserland en Duitsland naar België door te reizen. In België diende de betrokkene op 24.03.2017 een asielaanvraag in.

Op 04.05.2017 werd een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. Aangezien de Italiaanse autoriteiten dit verzoek tot overname niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 vastgestelde termijn beantwoordden, werden zij met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke Lidstaat.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat hij van andere mensen hoorde dat asielzoekers er goed geholpen worden en dat hij zou kunnen studeren. Hij gaf verder aan dat als hij ziek is, hij van goede verzorging zou kunnen genieten. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië, omdat andere mensen vertelden dat België de beste keuze is. Hij verklaarde niet terug naar Italië te willen, omdat hij er een tweetal weken in erbarmelijke omstandigheden in een opvangcentrum van het Rode Kruis in Milaan verbleef. Hij specificeerde dat het eten slecht was, dat het er koud was, ze geen dekens kregen en dat als je ziek was je geen verzorging kreeg.

Middels een tussenkomsst van de advocaat van de betrokkene d.d.09.06.2017 uitte de betrokkene alsnog formeel bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht hij de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag te behandelen.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te

dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals vermeld, gaf de betrokkene tijdens het verhoor aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië, omdat de omstandigheden in het opvangcentrum erbarmelijk zouden zijn geweest.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 09.06.2017 uitte de betrokkene - zoals reeds vermeld - formeel bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht hij de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag te behandelen. Daarin wordt betoogd dat een overdracht aan Italië een reëel risico impliceert op een schending van artikel 3 van het EVRM, verwijzend naar de structurele problemen inzake opvangvoorzieningen en naar de situatie van Dublin-terugkeerders.

We merken vooreerst op dat de betrokkene Italië op illegale wijze binnenkwam en gedurende zijn verblijf geen asielaanvraag indiende. Derhalve ressorteerde hij niet onder toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn') ressorteerde. Artikel 3(1) bepaalt namelijk zeer duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen".

Dit impliceert dat - hoewel hij daar wettelijk gezien geen aanspraak op kon maken - vanwege de Italiaanse overheid gedurende zijn verblijf toch opvang kreeg in twee verschillende opvangcentra, vermoedelijk om humanitaire redenen. Mogelijke negatieve ervaringen en precare omstandigheden inzake opvang in Italië hingen derhalve ontegensprekelijk samen met zijn illegaal statuut, dat op zijn beurt een logisch gevolg is van de vrije keuze van de betrokkene om geen asielaanvraag in Italië in te dienen. Het stond de betrokkene ons inziens volledig vrij gedurende zijn verblijf van meerdere maanden in Italië een asielaanvraag in te dienen en zo zijn verblijf aldaar te legaliseren.

Betreffende de mogelijkheid een opvangplaats te krijgen na terugkeer naar Italië, merken we op dat het Italiaanse Decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 voorziet in de mogelijkheid om in bepaalde gevallen het recht op materiële opvangvoorzieningen in te trekken, indien de opvangstructuur zonder verwittiging of toestemming verlaten werd. We merken evenwel op dat deze hypothetische situatie niet van toepassing is op de casus van de betrokkene. Het decreet vormt immers een omzetting van de voormelde opvangrichtlijn, waarbij we herhalen dat Artikel 3(1) van deze Richtlijn zeer duidelijk bepaalt dat de richtlijn enkel van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". De betrokkene diende in Italië, zoals blijkt uit het vingerafdrukkenonderzoek, geen asielaanvraag in, maar verbleef gedurende de gehele periode op illegale wijze in het land. Dit heeft tot gevolg dat de betrokkene niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van de voormelde opvangrichtlijn. Het feit dat de betrokkene toch enige vorm van opvang genoot - in het kader van registratie of humanitaire redenen - doet hier geen afbreuk aan en bijgevolg kan enkel worden geconcludeerd dat het recht van de betrokkene op materiële opvangvoorzieningen in het kader van een asielaanvraag onverminderd mogelijk zal zijn.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

De situatie van asielzoekers werd de voorbije jaren onder meer gedocumenteerd in volgende bronnen : Christopher Chope (lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa), "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013;

"Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Meer recente bronnen zijn het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" - Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-

kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Het voormelde SFH-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Het AIDA-rapport belicht de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniformreception-system-through-sprar-expansion>).

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar

concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Daarnaast merken we op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor geen gezondheidsproblemen te ervaren en geen medicatie te nemen. We wijzen er ook op dat de betrokkene gedurende zijn gehele asielprocedure geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het voormelde AIDA-rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

Het EHRM stelde in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1994 geboren alleenstaande zonder kinderen. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat de betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren en gedurende de gehele duur van zijn lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Bovendien wijzen we er op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent

tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wijzen er nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 04.05.2017 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 (hierna “EVRM”), goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009, van artikel 3.2 van Verordening (eu) nr. 604/2013 van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking)(hierna “Dublin III-Verordening”), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

Volgens het artikel 39/82, §4, al.4 van de Vreemdelingenwet van 1980: “De Kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.” Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Krachtens artikel 3 EVRM, mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen

bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling slachtoffer zou kunnen zijn van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, M.S.S. / België en Griekenland van 21 januari 2011 (n°30696/09), §343). Volgens artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: « Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ». Volgens het artikel 3.2, §2, van de Dublin III-Verordening: "Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

In het arrest Tarakhel tegen Zwitserland (n°29217/12, 4 november 2014), heeft het Europees Hof voor de rechten van de mensen twijfels geuit voor de opvangcapaciteit van het Italiaanse asielstelsels:

« Dans le cas d'un renvoi « Dublin », la présomption selon laquelle un État contractant « de destination » respecte l'article 3 de la Convention peut donc être valablement réfutée en présence de « motifs sérieux et avérés de croire » que la personne objet de la mesure de renvoi courra un « risque réel » de subir des traitements contraires à cette disposition dans l'État de destination. L'origine du risque encouru ne modifie en rien le niveau de protection garanti par la Convention et les obligations que celle-ci impose à l'État auteur de la mesure de renvoi. Elle ne dispense pas cet État d'examiner de manière approfondie et individualisée la situation de la personne objet de la mesure et de surseoir au renvoi au cas où le risque de traitements inhumains ou dégradants serait avéré. (...) Dans le cas d'espèce, la Cour doit donc rechercher si, au vu de la situation générale du dispositif d'accueil des demandeurs d'asile en Italie et de la situation particulière des requérants, il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants risqueraient de subir des traitements contraires à l'article 3. » (§ 104) « [...] les données et informations exposées ci-dessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système. Il en résulte, aux yeux de la Cour, que l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence » (§115).

In de bestreden beslissing, beslist de verwerende partij dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Ze beweert dat er geen aanleiding zou bestaan om van de Verordening 604/2013 af te wijken.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Italië uitvoeren (RVV, 30 januari 2015, n°137.196 – Newletters EDEM januari 2015; RVV, 16 juni 2015, n°147.792). In deze zaken, haalden de verzoekers geen speciale behoeften of kwetsbaarheid aan.

De bestreden beslissing is in grote mate gebaseerd op het AIDA verslag geactualiseerd in december 2016 (<http://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>). Uit dit AIDA verslag leidt de tegenpartij af dat de Italiaanse instanties na overdracht van de verzoeker zijn asielaanvraag zullen onderzoeken en dat de verzoeker de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen.

Er dient opgemerkt te worden dat de verwerende partij een gedeeltelijke lezing van de informatie van het AIDA verslag heeft gedaan. De beslissing van de verwerende partij is bijgevolg niet voldoende gemotiveerd in schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Zo wordt in dit verslag de tekortkomingen in het systeem van de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië die de oorzaak is van de massale instroom van migranten aangetoond. In sommige gevallen, leven de asielzoekers op straat of moeten ze in overvolle opvangcentra blijven met een verslechtering van de materiële opvangvoorzieningen:

« On the basis of the previous Reception Decree, asylum seekers, provided they lack financial resources to ensure an adequate standard of living for their and their family members' health and subsistence, could present a reception request when they lodged their asylum claim. (...) In other words, in order to benefit from reception conditions, when filing an asylum application at the Questura, an

asylum seeker also had to fill in an ad hoc declaration of destitution. The reception request was transmitted by the Questura to the Prefecture in charge of carrying out the assessment of financial resources on the basis of the criteria laid down for this assessment in the context of the granting of tourist visas. The LD 142/2015 clarifies that the reception measures apply from the moment applicants have manifested their willingness to make an application for international protection, and that access to the reception measures is not conditioned upon additional requirements. However, access to SPRAR centres is only granted to destitute applicants. Destitution is evaluated by the Prefecture on the basis of the annual social income (assegno sociale annuo). » (AIDA verslag, december 2016, pp. 61-62) « According to the practice recorded in 2015 and 2016, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the “fotosegnalamento” (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration (“verbalizzazione”). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets. » (AIDA verslag, december 2016, p. 62) « In practice, first accommodation centres do not all offer the same reception services. Currently, as already reported in the past years, their quality of assistance varies between facilities and sometimes fails to meet adequate standards, especially regarding the provision of legal and psycho-social assistance. Identification, referral and care provided to vulnerable individuals is often inadequate due to low levels of coordination among stakeholders, an inability to provide adequate legal and social support as well as the necessary logistical follow-up. Finally, the monitoring of reception conditions by the relevant authorities is generally not systematic and complaints often remain unaddressed. » (AIDA verslag, december 2016, p. 65) « According to the previous Reception Decree, for the period needed until a place is found in one of the accommodation centres, the Prefecture had to grant the applicant a financial allowance. Nevertheless, this provision has never been applied in practice. LD 142/2015 does not provide any financial allowance for asylum applicants needing accommodation and often where there are no places available in neither SPRAR nor CAS or governmental centers, the Prefecture sends asylum seekers to one of those structures, thereby exceeding their maximum reception capacity. As a result, this causes overcrowding and a deterioration of material reception conditions (see the section on Conditions in Reception Facilities). The law does not provide a definition of “adequate standard of living and subsistence” and does not envisage specific financial support for different categories, such as people with special needs. » (AIDA verslag, december 2016, p. 66)

Het laatste OSAR verslag van augustus 2016 bevestigt deze tekortkomingen in het systeem van de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië en toont dat een terugkeer naar Italië een schending van het artikel 3 EVRM zou kunnen vormen:

« Du point de vue de l'OSAR, il existe des défaillances systémiques dans la procédure d'asile en Italie. Cet Etat ne dispose pas d'un système d'accueil cohérent, complet et durable. Les conditions d'hébergement y sont particulièrement problématiques. L'enregistrement et l'accès à une procédure d'asile ne sont pas toujours garantis. Souvent, ils résultent de mesures d'urgence à court terme. Les interfaces entre les différents acteurs fonctionnent mal : très souvent, c'est le hasard qui détermine si une personne est adressée à l'autorité compétente, respectivement prise en charge par la structure d'hébergement prévue. Ceci a pour conséquence que des personnes sans soutien peuvent se retrouver à la rue. Ce cas de figure vaut autant pour les personnes requérantes d'asile que celles déjà au bénéfice d'un statut de protection. Une grande partie des mesures de soutien qui incombent à l'Etat sont assurées par des ONG. En cela, l'Italie viole ses devoirs qui résultent des directives européennes et de ses engagements internationaux. Au vu de cette situation, l'OSAR préconise, qu'à chaque fois qu'un transfert en Italie d'une personne requérante d'asile ou d'une personne au bénéfice d'une protection est envisagé, que :

- Dans chaque cas individuel, vérifier de manière détaillée les conditions concrètes des possibilités de prise en charge en Italie.

- (...)

- En cas de risques d'absence d'hébergement ou de perspectives d'intégration, la Suisse est invitée à faire usage de la clause de souveraineté et d'examiner la demande d'asile. Ce n'est que si une violation de l'art. 3 CEDH (interdiction de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants) peut être exclue qu'un transfert vers l'Italie peut avoir lieu sans que le principe du non-refoulement ne soit violé. Le rapport se base sur des entretiens avec diverses autorités, des ONG et des personnes concernées, menés pendant et après un voyage de clarification par une délégation de l'OSAR au printemps 2016. » (OSAR, « Nouveau rapport sur les conditions d'accueil en Italie », 15 augustus 2016,

<http://asile.ch/2016/08/16/osar-nouveau-rapport-conditions-daccueils-italie/> - stuk 4) Dit verslag is duidelijk: door OSAR bestaat er systemische tekortkomingen in opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië.

Het AIDA verslag geactualiseerd in december 2016 benadrukt dat dit probleem alle asielzoekers betreft, maar vooral personen die in het kader van Dublin procedure teruggestuurd worden:

« With regard to the specific case of asylum seekers under the Dublin procedure, the Italian legal framework does not foresee any particular reception system. (...)

Incoming transfers to Italy

Within the broader category of returnees, a further distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while he or she was in Italy or not.

- If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CAS, collective centres, or SPRAR). However, once arrived in the airports they face a severe lack of legal information on how to access again to the asylum procedure and then, due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is in most of the cases too long. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to those persons transferred to Italy on the basis of the Dublin III Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found. (...) However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements.

*- If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request. Due to their first departure, in fact, and according to the rules provided for the withdrawal of accommodation (see Withdrawal of Reception Conditions), the Prefect could deny them new access to the reception system. » (AIDA verslag, december 2016, p. 64) « The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers. In its ruling of 4 November 2014 in *Tarakhel v. Switzerland*, (...), the ECtHR found that Switzerland would have breached Article 3 ECHR if it had returned the family to Italy without having obtained individual guarantees by the Italian authorities on the adequacy of the specific conditions in which they would receive the applicants. The Court stated that it is “incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together.” (...) On 9 February 2017, the Danish Refugee Council and the Swiss Refugee Council published a report disclosing the results of the monitoring they have carried out during 2016 on the situation of Dublin returnees in Italy. The report mentions that none of the applicants monitored had access to SPRAR centres upon arrival in Italy but were accommodated in facilities not earmarked for families with children. In one case it was not ensured the unity of the family. The Dublin returnees were not provided with enough information on the procedure. Therefore, the authors conclude that the manner in which the families and persons with special reception needs are received by the Italian authorities is very arbitrary, and that “families and persons with specific reception needs who are transferred to Italy under the Dublin III Regulation risk violations of their human rights.” » (AIDA verslag, december 2016, pp. 40-41) « Generally speaking, all governmental centres, as the former CARA, are very often overcrowded. Accordingly, the quality of the accommodation services offered is not equivalent to the SPRAR centres or other reception facilities of smaller size. In general, concerns have systematically been raised about the high variability in the standards of reception centres in practice, which may manifest itself in, for example: overcrowding and limitations in the space available for assistance, legal advice and socialisation; physical inadequacy of the facilities and their remoteness from the community; or difficulties in accessing appropriate information (...) » (AIDA verslag, december 2016, p. 73)*

Hieromtrent heeft Uw Raad al beoordeeld : (...) (RVV, 22 oktober 2015, n°155 027).

Er dient opgemerkt te worden dat het AIDA verslag van december 2016 in wezen hetzelfde is dan die van oktober 2015 waarover Uw Raad in die zaak zich uitsprekt. Andere verslagen, zoals « UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy », benadrukken de bijzondere moeilijkheden van Dublin-terugkeerders, van wie de registratie van asielaanvraag kan uitgesteld worden door verschillende redenen :

« Despite these positive developments, there continued to be reports indicating that the registration of asylum applications is, in some cases, scheduled several weeks after the asylum-seeker has expressed the intention to apply. This practice also affects transferees to Italy under the Dublin Regulation, who, having previously transited through Italy without registering an asylum application, had applied for international protection in other European countries. This delay may result in late access to reception conditions, as well as a lengthier timeframe before their cases are determined. Furthermore, there are continuing reports of difficulties encountered in some Provincial Police HQs (Questura), where a proof of residence (domicilio) is requested for the registration of an asylum application. This may cause, in some cases, further delays in accessing the asylum procedure. It is also reported that information leaflets on the international protection procedure, are not being distributed systematically, as foreseen by law. » (UNHCR, « Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy », juli 2013, p. 6, <http://www.unhcr.org/protection/operations/500950b29/unhcr-recommendations-important-aspectsrefugee-protection-italy.html> - stuk 5).

Het OSAR verslag « Italie : Conditions d'accueil. Situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin », van oktober 2013 is daarmee in overeenstemming: « Il continue d'y avoir un temps mort notable entre le dépôt de la demande d'asile à la Questura et son enregistrement formel (verbalizzazione). Il est souvent plus long dans les grandes villes et les localités où la Questura connaît un manque de personnel. A Rome, il faudrait attendre plusieurs mois la verbalizzazione selon divers de nos interlocuteurs et interlocutrices. Du côté des autorités, on indique une durée d'attente d'un mois au maximum. A Milan, elle est de trois mois. Les personnes de retour en Italie dans le cadre de Dublin sont également touchées par ces retards. Certes, le droit italien accorde aux requérant-e-s d'asile l'accès à un hébergement dès le moment du dépôt de la demande d'asile. Dans la pratique toutefois, il n'est attribué qu'après la verbalizzazione. C'est pourquoi, les requérante-s d'asile sont livré-e-s à eux/elles-mêmes dans l'intervalle et souvent sans abri » (OSAR, « Italie : Conditions d'accueil. Situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin », pp. 12-13, <https://www.osar.ch/assets/asylrecht/rechtsgrundlagen/131211-osar-rapport-italie.pdf> - stuk 6). « Selon les ONG de Malpensa et de Fiumicino, les personnes de retour en application du Règlement Dublin dorment parfois plusieurs jours à l'aéroport (sans lits) jusqu'à ce qu'on puisse leur trouver un lieu d'hébergement. Dans sa récente publication sur l'Italie, le HCR écrit que ces personnes, après leur transfert, passent parfois plusieurs jours à l'aéroport jusqu'à ce qu'elles soient logées » (OSAR, « Italie : Conditions d'accueil. Situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin », <https://www.osar.ch/assets/asylrecht/rechtsgrundlagen/131211-osar-rapport-italie.pdf>, pp.14-15 - stuk 6).

De verwerende partij die stelt dat in het SFH-rapport van augustus 2016 « wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er een procedure voorzien is voor het verkrijging van opvang » voor Dublin-terugkeerders en dat « het is in dat geval aan de bevoegde prefectuur om te beslissen of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel » (bestreden beslissing, pp. 3-4), om proberen te bewijzen dat verzoeker na overdracht aan Italië opnieuw zal worden toegelaten tot materiële opvangvoorzieningen, maakt een onjuiste beoordeling.

Inderdaad, het AIDA verslag van december 2016, die meer actueel is dan het SFH-rapport, toont aan dat Dublin-terugkeerders, die in ontvangstructuur waren geplaatst in Italië en die deze opvangstructuur hebben verlaten, problemen zouden kunnen ondervinden bij hun terugkeer naar Italië betreffende hun nieuwe accommodatieverzoek. Inderdaad, omwille van hun eerste vertrek, kan de prefect hun nieuwe toegang tot het ontvangststelsel ontkennen:

« With regard to the specific case of asylum seekers under the Dublin procedure, the Italian legal framework does not foresee any particular reception system.

Incoming transfers to Italy

Within the broader category of returnees, a further distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while he or she was in Italy or not.

- If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CAS, collective centres, or SPRAR). However, once arrived in the airports they face a severe lack of legal information on how to access again to the asylum procedure and then, due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is in most of the cases too long. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an

accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to those persons transferred to Italy on the basis of the Dublin III Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found. (...) However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements.

- If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request. Due to their first departure, in fact, and according to the rules provided for the withdrawal of accommodation (see *Withdrawal of Reception Conditions*), the Prefect could deny them new access to the reception system. » (AIDA verslag, december 2016, p. 64)

In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, is er geen enkele zekerheid dat verzoeker, na zijn overdracht aan Italië, opnieuw tot materiële opvangvoorzieningen zal worden toegelaten. De verwerende partij had garanties moeten krijgen van de Italiaanse autoriteiten dat, in geval van terugkeer naar Italië, verzoeker effectieve toegang tot ontvangstructuur zou kunnen krijgen gezien het feit dat hij al de ontvangstructuur heeft verlaten in het verleden. De verwerende partij had de Italiaanse autoriteiten moeten contacteren om individuele garanties te krijgen, wat ze niet heeft gedaan in casu. Het AIDA verslag geactualiseerd in december 2016 benadrukt ook dat asielzoekers speciale moeilijkheden hebben om informatie over de asielprocedure te verkrijgen:

« This provision, unlike Article 5 of the recast Reception Conditions Directive, does not explicitly foresee that information shall be provided orally. However, in practice the distribution of these leaflets, written in 10 languages, is actually quite rare at the police stations. Although it is not foreseen by law, the information is orally provided by police officers but not in a systematic way mainly due to the shortage of professional interpreters and linguistic mediators. The gaps in providing information is of concerns to NGOs as it is considered necessary that asylum seekers receive information orally, taking into consideration their habits, cultural backgrounds and level of education which may constitute obstacles in effectively understanding the contents of the leaflets. » (AIDA verslag, december 2016, p. 85)

Bovendien, bevestigen de NGO's de tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië.

Het artikel « *Italy's refugee centers are so awful, Doctors Without Borders pulled out in protest* » van 16 januari 2016, geeft een goede samenvatting van de situatie: “[as 2015 drew to a close, Doctors Without Borders, known by its French acronym MSF (Médecins sans Frontières), announced it would cease activities at migrant reception centers in Italy in the new year. The move — a protest against substandard conditions and absent government attention — is the latest signal that Europe’s creaking asylum system is not improving fast enough or measurably. And yet, the stream of migrants and refugees crossing the Mediterranean flows unabated.” (...) MSF has frequently complained of overcrowding, unsanitary conditions and lack of adequate legal and medical services, they found the local government an unwilling partner. “We don’t share the same vision,” Sara Creta, a communications officer for MSF Italy, tells Quartz. “In general, the authorities have not expressed any will to improve reception conditions, or especially to develop a structural response.” “In Nov. 2015 the group presented a report to Italy’s Parliamentary Commission, highlighting cockroach infestations, overcrowding, lack of separation between men, women, and children, dirty toilets and showers without privacy, leaks and mould in sleeping areas, and poor communication with the outside world. But even this did not lead to any significant changes.” (...) Besides the poor conditions of the buildings, where people are often detained for weeks, Creta says one of the biggest challenges for MSF was trying to identify and help vulnerable people when they first arrive—like minors, victims of torture or rape, and single women in danger of being trafficked—so that they could be moved to special, protected reception centers.” “MSF’s report also decries the lack of legal information available to new arrivals, especially in situations where asylum decisions are being made on the spot. Creta says they have documented many cases of illegal “refusal of entry” decrees, arbitrarily classifying a new arrival as an “economic migrant,” and denying him or her the right to apply for asylum under EU and international law. In some cases, minors are labeled adults and told to leave the country. Since the shelters are effectively used as short-term detention centers, immigration lawyers usually cannot gain access to those inside.” (Quartz, « *Italy's refugee centers are so awful, Doctors Without Borders pulled out in protest* », 16 januari 2016, <http://qz.com/593739/italys-refugee-centers-are-so-awful-doctors-without-borders-pulled-out-in-protest/> - stuk 7)

In een ander recent artikel, « L'Italie a besoin d'un nouveau plan d'accueil des réfugiés » van 13 april 2016, verklaart de NGO « la Croix »: « L'Italie doit elle-même réformer en urgence son système d'accueil totalement saturé. 111 000 personnes sont placées dans des structures gérées sous la responsabilité de l'État. Mais 70 000 d'entre elles sont logées dans des hôtels ou pensions qui n'assurent que gîte et couvert. Or tout demandeur d'asile devrait avoir accès, au moins, aux services de santé et aux cours d'italien. » (...) Ces jeunes hommes, ces femmes, parfois avec enfants, qui disparaissent dans la nature risquent, de fait, de grossir les rangs des « invisibles ». Selon le rapport de MSF Italie, 10 000 demandeurs d'asile et réfugiés de 20 à 34 ans – Nigériens, Somaliens, Ghanéens, Afghans – sont privés de toute assistance de l'État. La plupart vivent sans toilettes, sans douche, sans électricité. Certains ont trouvé refuge sous des ponts, dans des gares, dans des champs ou dans des squats. Une situation honteuse pour l'Italie. » (NGO La Croix, « L'Italie a besoin d'un nouveau plan d'accueil des réfugiés », 13 april 2016, <http://www.la-croix.com/Monde/Europe/L-Italie-a-besoin-d-un-nouveau-plan-d-accueil-des-refugies-2016-04-13-1200753192> - stuk 8)

Uit het Euro News recent persartikel « Centres d'accueil des réfugiés en Italie : la grande escroquerie » van 8 april 2016, blijkt dat een aantal opvangcentra worden gecorrumpeerd door de maffia:

« (...) [la coopérative d'entreprises privées chargée de la gestion du CARA est accusée d'être liée à la mafia romaine et d'avoir obtenu de façon illicite, le contrat de 100 millions d'euros destiné au fonctionnement et aux services du centre. Des fonds de surcroît en partie détournés au détriment des demandeurs d'asile. (...) Les escroqueries révélées par le scandale Mafia Capitale ne seraient que le sommet de l'iceberg. Selon le juge Raffaele Cantone, chargé de la lutte anti-corruption à Rome, le phénomène gangrène toute l'Italie. "On continue de travailler sur des affaires en Campanie : par exemple, l'enquête menée à Naples à montrer que des propriétaires de centres détournaient ce qu'on appelle l'argent de poche des demandeurs d'asile, l'argent qui devait être versé chaque jour aux migrants était utilisé à des fins personnelles," souligne le directeur de l'Autorité nationale anti-corruption. À Naples, nous rencontrons Clément Ekomano. Venu de Côte d'Ivoire il, y a plus d'un an, il attend toujours d'obtenir son statut de réfugié. L'été dernier, avec d'autres demandeurs d'asile, il a dénoncé les conditions dans lesquelles ils étaient hébergés. Surpeuplement, insalubrité, services inexistantes, les images tournées par les résidents de la Villa Angela ont fait scandale. Leur révolte leur valut d'être jetés à la rue. Après un mois de bataille et l'aide de l'association anti-raciste 3 Febbraio, le groupe a été relogé dans des structures d'accueil décentes. Clément Ekomano continue de se battre aux côtés des militants italiens. Son sort s'est amélioré, mais les abus continuent dans de nombreuses structures d'accueil, dit-il. "Je me suis rendu dans les centres d'autres amis: certains dorment par terre, leurs habits traînent par terre, il n'y a pas d'eau chaude pour se laver, ils sont là, ils sentent mauvais, ils n'ont rien, affirme-t-il avant d'ajouter : Ils ne peuvent pas parler parce que s'ils parlent, ils vont les mettre dehors, donc la situation n'a pas changé du tout." (...)» (Euronews, « Centres d'accueil des réfugiés en Italie : la grande escroquerie », 8 april 2016, <http://fr.euronews.com/2016/04/08/centres-d-accueil-des-refugies-en-italie-la-grande-escroquerie> - stuk 9)

Nog heel recent, op 15 mei 2017, heeft een politieactie plaatsgevonden in Italië, in een van de grootste opvangcentrum van Europa, omwille van verduistering van overheidsmiddelen, meer bepaald ging het om € 36.000.000 die normaal gezien voor de voedsel van de asielzoekers waren bestemd:

« C'est dans l'un des plus grands centres d'accueil pour demandeurs d'asile d'Europe, celui de l'Isola Capo Rizzuto, en Calabre, que la mafia aurait détourné des fonds publics : 36 millions d'euros selon les enquêteurs, sur un peu plus de 100 millions pour nourrir les migrants. Ce centre de 1 200 places est géré par une association catholique, Misericordia, qui a confié à des sociétés proches de la mafia le contrôle de la nourriture. « Un jour, ils ont porté 250 repas pour 500 migrants. Et non seulement il y en avait peu, mais en plus c'était de la nourriture qu'on donne aux cochons » ont raconté les enquêteurs. La police a aussi arrêté un prêtre qui aurait reçu plus de 130 000 euros pour « assistance spirituelle » aux migrants. Selon l'Autorité nationale anti-corruption, l'infiltration de la mafia n'est pas un cas isolé. Les sociétés du même clan ont livré aussi les repas au centre de Lampedusa, en Sicile. Des centres d'accueil de migrants qui se sont multipliés dans le pays : ils comptent, aujourd'hui, 175 000 places, contre 22 000 en 2013. Mais les contrôles de l'Etat sont peu fréquents sur place. Et ce, alors que le budget pour l'accueil des migrants représente 3 milliards d'euros pour l'année 2017. » (RFI, « Italie: la mafia a détourné des aides aux migrants », 15 mei 2017, <http://www.rfi.fr/europe/20170515-italie-coup-filet-contre-mafia-calabraise> - stuk 10)

De verwerende partij verwijst slechts naar verslagen die “de beste kant” van het Italiaanse asielstelsels laten zien en houdt geen rekening met de verschillende alarmbellen getrokken door NGO's.

Bovendien, dient vastgesteld te worden dat de Italiaanse instanties het verzoek voor overname niet hebben beantwoord. Dit feit bevestigt dat verzoeker geen individuele garantie heeft dat zijn asielaanvraag in Italië zal worden behandelen en dat hij bijstand en opvang zal verkrijgen. In gelijkaardige zaken heeft Uw Raad beoordeeld dat: (...) (RVV, 7 oktober 2015, n°154 069).

In tegenstelling tot wat de verwerende partij suggereert, inhoudt het feit dat de verzoeker zijn vingerafdrukken heeft gegeven in Italië dat hij een asielaanvraag heeft ingediend, hoewel het niet zijn bedoeling was. In deze omstandigheden, in tegenstrijdigheid met wat de verwerende partij beweert, ressorteerde de verzoeker onder het toepassing van Richtlijn 2013/33/EU (« Opvangrichtlijn ») en had hij recht op correcte ontvang in Italië, wat niet het geval was. Bovendien, verklaarde de verzoeker dat hij ziek is. Met betrekking tot de toegang tot medische zorg in Italië, kunnen we lezen in het AIDA verslag:

« The right to medical assistance is acquired at the moment of the registration of the asylum request but very often the exercise of this fundamental right is hindered and severely delayed, depending upon the attribution of the tax code, assigned by Questuras when formalising the asylum application. This means that it reflects the delay in proceeding to “C3”, in some territories corresponding even to several months (see section on Registration). Pending enrollment, asylum seekers only have access to sanitary treatments ensured by Article 35 of the Consolidated Act on Immigration (TUI) to irregular migrants: they have access to emergency care and essential treatments and they benefit from preventive medical treatment programmes aimed at safeguarding individual and collective health. (...) Regarding the effective enjoyment of health services by asylum seekers and refugees, it is worth noting that there is a general misinformation and a lack of specific training on international protection among medical operators. In addition, medical operators are not specifically trained on the diseases typically affecting asylum seekers and refugees, which may be very different from the diseases affecting Italian population. One of the most relevant obstacles to access health services is the language barrier. Usually medical operators only speak Italian and there are no cultural mediators or interpreters who could facilitate the mutual understanding between operator and patient. Therefore asylum seekers and refugees often do not address their general doctor and go to the hospital only when their disease gets worse. These problems are worsening because of the severe conditions of the accommodation centres and, as highlighted by MSF in the report *Fuoricampo* published on March 2016 of the informal accommodation in the metropolitan areas. (...) Contribution to health care costs Asylum seekers benefit from free of charge health services on the basis of a self-declaration of destitution submitted to the competent ASL. The medical ticket exemption is due to the fact that asylum seekers are treated under the same rules as unemployed Italian citizens, but the practice is very different throughout the country. In all regions, the exemption is valid for the period of time in which applicants are unable to work, corresponding by law to 2 months from the submission of the asylum application (see Access to the Labour Market). During this period they are assimilated to unemployed people and granted with the same exemption code. For the next period, in some regions such as Lazio, Veneto and Toscana, asylum seekers are no longer exempted from the sanitary ticket because they are considered inactive and not unemployed. In other regions such as Piemonte and Lombardia, the exemption is extended until asylum seekers do not actually find a job. In order to maintain the ticket exemption, asylum seekers need to register in the registry of the job centres (“centri per l’impiego”) attesting their unemployment. On 18 April 2016, ASGI together with other NGOs sent a letter to the Ministry of Health requesting that effect be given to Article 17(4) of the recast Reception Conditions Directive, according to which asylum seekers may be required to contribute to the costs for health care only if they have sufficient resources, for example if they have been working for a reasonable period of time. ASGI also asked to consider that from the approval of LD 150/2015 on granting the right to the exemption from participation in health spending, there can no longer be a distinction between the unemployed and the inactive. As of 9 of May 2016, the Ministry of Health replied to have involved the Ministry of Economy and the Ministry of Labour and Social Policy in order to achieve a uniform interpretation of the aforementioned rules. » (AIDA verslag, december 2016, p. 79-81)

Ten einde, en dit is een essentieel element, heeft Italië heel recent bedreigd om zijn havens te sluiten gezien het feit dat ze asielzoekers niet meer kan ontvangen. Inderdaad, sinds de overeenkomsten tussen de Europese Unie en Turkije, is Italië uitgegroeid tot het Europese land dat de meeste asielzoekers ontvangt, voor Griekenland. De opvangcentra worden verzadigd. De situatie wordt ondraaglijk. De Italiaanse autoriteiten hebben expliciet de Europese regeringsleiders en staatshoofden hulp gevraagd.

« Selon des médias italiens, le représentant permanent de la République italienne auprès de l'Union européenne, Maurizio Massari, a rencontré à Bruxelles le commissaire chargé de l'immigration, Dimitri Avramopoulos. Il lui a remis une lettre dans laquelle l'Italie explique qu'après les arrivées massives de migrants sur ses côtes au cours des derniers jours, « la situation a atteint la limite du supportable ». (...) « Si on continue avec ces chiffres, la situation va être ingérable, même pour un pays grand et ouvert comme le nôtre », a déclaré le président de la République italien, Sergio Mattarella, à Ottawa, cité par des médias italiens. « La situation à laquelle nous sommes exposés est grave, et l'Europe ne peut pas lui tourner le dos », a encore dit une source gouvernementale italienne à l'agence de presse Reuters, qui ajoute que « l'Italie a atteint un point de saturation ». (...) Le premier ministre italien, Paolo Gentiloni, a appelé de son côté jeudi les autres pays de l'UE à apporter une « contribution concrète » pour aider Rome, à l'issue d'une rencontre avec d'autres responsables européens à Berlin. » (Le Monde, « Migrants : face aux menaces italiennes, la Commission européenne tente de calmer le jeu », 29.06.2017, http://www.lemonde.fr/europe/article/2017/06/28/face-a-l-afflux-de-migrants-l-italie-menace-de-bloquer-l-entree-de-ses-ports_5152704_3214.html - stuk 11)

« Volgens Italiaanse media zoekt de Italiaanse regering toestemming van de Europese Unie om de asielprocedures drastisch aan te passen. Daarvoor zou de Italiaanse ambassadeur bij de Europese Unie aan commissaris voor de Migratie Dimitris Avramopoulos een brief hebben overhandigd. Een van de ideeën die worden besproken, is schepen onder buitenlandse vlag die migranten hebben gered niet meer te laten aanmeren in Italiaanse havens, vooral op Sicilië en in Calabrië. Volgens Italië is de situatie ondraaglijk geworden. 'Dit kan zo niet verder meer', zei een bron kortbij de regering tegenover het Franse persbureau AFP. Italië is zijn internationale verplichtingen meer dan nagekomen, luidt het ook. Premier Paolo Gentiloni beschuldigt de andere Europese landen ervan dat ze weggijken. Italië is de belangrijkste aankomstplaats van voornamelijk Afrikaanse vluchtelingen. De mensen die gered worden voor de kust van Libië worden naar Italië gebracht, ook door liefdadigheidsorganisaties. Die varen vaak onder een buitenlandse vlag. Het is onduidelijk zulke schepen blokkeren legaal is. De Europese regeringsleiders en staatshoofden zijn vorige week overeengekomen dat Italië en Griekenland meer hulp moeten krijgen voor de opvang van vluchtelingen. » (De Standaard, « Italië dreigt met sluiting havens voor boten met migranten », 28.07.2017, http://www.standaard.be/cnt/dmf20170628_02946581 - stuk 12) Deze feiten bevestigen dat verzoeker geen individuele garantie heeft dat zijn asielaanvraag in Italië zal worden behandelen en dat hij bijstand en opvang zal kunnen verkrijgen. De Europese Commissie heeft niet voldoende geantwoord op de hogere voorziening van de Italiaanse autoriteiten. De grenslanden van Italië sluiten trouwens hun grenzen. Sommigen gaan zo ver als gewapende troepen aan de grens te zetten om de komst van migranten te voorkomen. De niet-grenslanden proberen Italië te verzekeren, maar hebben geen concreet maatregelen ingevoerd om asielzoekers tussen de verschillende Europese landen te verspreiden.

« Abandon

Dans le même temps, les voisins de l'Italie contrôlent de plus en plus leurs frontières. « [Les points de passage de] Ventimille, du col du Brenner et de Chiasso ont été bouclés », a ainsi pointé Loris De Filippi, président de MSF-Italie. Lundi, le ministre autrichien de la Défense, Hans Peter Doskozil, a même annoncé que Vienne comptait « très bientôt » déployer l'armée pour un meilleur contrôle des frontières avec l'Italie si l'afflux de migrants devait ne pas ralentir. Rome a immédiatement convoqué l'ambassadeur autrichien. A l'approche des législatives d'octobre, l'annonce de Vienne apparaît avant tout comme de la gesticulation politique. Mais elle renforce le sentiment d'abandon de Rome alors que le projet de « relocalisation » des demandeurs d'asile adopté en 2015 par le Conseil européen, qui visait à répartir les migrants dans les Etats membres, est quasiment au point mort. La semaine dernière, Angela Merkel et Emmanuel Macron se sont dits prêts à mieux soutenir l'Italie. A la suite d'un mini-sommet tripartite sur la question, dimanche à Paris, les journaux italiens voulaient croire qu'un « pacte » migratoire était en vue. Mais le lendemain, Paris a douché les attentes transalpines en refusant, comme Madrid, d'accueillir des bateaux de migrants dans ses ports. » (Libération, « Réfugiés : le SOS de l'Italie à l'Europe », 5 juli 2017, http://www.liberation.fr/planete/2017/07/05/refugies-le-sos-de-l-italie-a-l-europe_1581850 - stuk 13)

Aangezien de Italiaanse autoriteiten geen hulp uit Europa krijgen, besloten zij een vloot aan de kust van Libië in te zetten om de Libische autoriteiten te helpen met het onderscheppen en terugbrengen naar Libië van migranten. De Libische autoriteiten zijn echter bekend om hun praktijken in strijd met de mensenrechten.

« Réagissant aux informations signalant que le Parlement italien a voté en faveur du déploiement d'une flotte militaire au large de la Libye pour aider les garde-côtes libyens à intercepter et renvoyer en Libye

des réfugiés et des migrants, la directrice adjointe du programme Europe d'Amnesty International, Gauri van Gulik, a déclaré : « Les autorités italiennes ont montré aujourd'hui qu'elles considèrent qu'il est plus important de tenir les réfugiés et les migrants à distance de leurs côtes que de protéger leur vie et leur bien-être. Le fait de faciliter l'interception et le renvoi en Libye des réfugiés et des migrants conduit à leur détention arbitraire dans des centres où ils risquent très fortement d'être torturés, violés et même tués, et le vote du Parlement pourrait rendre l'Italie complice de ces atrocités. » « L'Italie, de même que les autres États membres de l'UE, devrait concentrer ses efforts sur l'accroissement des opérations de recherche et de sauvetage. Au lieu de cela, le pays a choisi d'esquiver ses responsabilités et de mettre en danger les personnes qu'il dit vouloir sauver, notamment en apportant un soutien militaire aux garde-côtes libyens, qui se conduisent de façon irresponsable et commettent des abus lors des interceptions de migrants (leurs agissements ont été dénoncés à de nombreuses reprises, notamment par Amnesty International, voir <https://www.amnesty.org/fr/documents/eur03/6655/2017/fr/>). L'Italie a également bridé, avec le soutien de l'UE, la capacité des ONG à secourir des personnes en mer, ce qui montre à quel point sa politique en la matière est malavisée. « Ce n'est pas ainsi qu'il faut réagir face à la crise humanitaire en Méditerranée centrale, car cela ne fait qu'accroître les souffrances. Toute coopération avec les autorités libyennes doit viser de façon prioritaire à surveiller les violations des droits humains commises et assurer la reddition de comptes pour ces agissements. Elle doit aussi être subordonnée à des engagements vérifiables pris par les autorités libyennes pour améliorer les conditions de vie des réfugiés et des migrants en Libye. » » (Amnesty International, « L'Italie est prête à envoyer des réfugiés et des migrants subir d'atroces abus dans des centres de détention libyens », 2 augustus 2017, <https://www.amnesty.org/fr/latest/news/2017/08/italy-ready-to-consign-refugees-and-migrants-to-horrific-abuse-in-libyan-detentioncentres/> - stuk 14)

De Europese Commissie is niet van bedoeling om een plan op te stellen voor de verdeling van asielzoekers. Integendeel, geeft ze de voorkeur aan 46.000.000 euro aan Libië te geven om de middelen van zijn autoriteiten te versterken en te voorkomen dat migranten de zee oversteken.

« L'insuffisant plan de la Commission. Face à cette situation, comment l'Union européenne réagit-elle ? "On ne peut pas prendre toute la misère du monde, mais chacun doit prendre sa part. C'est bien de cela qu'il s'agit" : cette louable affirmation a été déclamée par Emmanuel Macron, la semaine dernière à Berlin. Dans les faits, l'Union européenne n'est prête à aider l'Italie qu'à la marge. Et certainement pas en ouvrant ses ports pour désengorger les centres d'accueil de migrants, comme l'a demandé le ministre italien de l'Intérieur Marco Minniti le 2 juillet. "Les gouvernements de l'UE préfèrent privilégier le démantèlement des réseaux de passeurs et empêcher les départs de bateaux depuis la Libye", résume Amnesty international. La proposition de la Commission européenne qui est débattue le 6 juillet abonde en ce sens : une enveloppe (quarante-six millions d'euros) destinée à la Libye pour "renforcer les capacités des autorités libyennes" et une autre (trente-cinq millions) pour soutenir l'Italie. D'ailleurs, vu d'Italie, le sommet de Tallinn apparaît bien dérisoire. Le 4 juillet, la Stampa titre "Macron déçoit l'Italie" et enchaîne : "la France n'ouvrira pas ses ports, et l'Espagne est sur la même ligne". La Repubblica parle d'un "demi-accord" et La Verità résume : "L'Europe nous claque les ports au nez". Le quotidien Il Giornale conclut : "Nous sommes seuls".

L'UE a abandonné l'Italie. Effectivement, l'Italie apparaît bien seule face à cette vague migratoire, malgré les mots d'Emmanuel Macron. Pour le président français, il est du devoir de l'Europe d'accueillir "les réfugiés politiques qui courent un risque réel, car ce sont là nos valeurs, sans les confondre avec des migrants économiques et abandonner l'indispensable maintien de nos frontières". Cette position est partagée par la majorité des États membres : l'UE est disposé à prêter main forte à l'Italie pour prendre en charge les "réfugiés politiques" -comme les Syriens, les Irakiens ou les Erythréens-, mais ne veut rien entendre des "migrants économiques". Pourtant, les nationalités qui parviennent à fouler le sol italien ne sont pas éligibles au statut de réfugiés politiques : Guinéens, Nigériens et Ivoiriens sont en tête. Les migrants syriens ne représentent que 8% -4161 personnes-sur les 101 000 migrants accueillis par l'Italie. Une aiguille dans une botte de foin. » (Arte Info, «Migrants : comment l'UE abandonne l'Italie», 6 juli 2017, <http://info.arte.tv/fr/migrants-comment-lue-abandonne-litalie> - stuk 15)

Libië staat echter bekend om zijn ernstige mensenrechtenschendingen! Een dergelijk beleid is in strijd met de grondrechten. De verweerder kan deze situatie niet negeren en beweren dat Italië in staat is om de opvang van asielzoekers te garanderen. In deze omstandigheden, is het terugsturen van asielzoekers in het kader van de Dublin-procedure naar Italië, die al volledig verzadigd/ondergedompeld is, inconsistent.

Voor het overige, de verwerende partij die merkt op dat « verscheidene van de stukken (aangebracht door de advocaat van verzoeker via zijn e-mail van 17.07.2017) niet zonder meer als objectief en

accuraat kunnen worden beschouwd » (bestreden beslissing, p. 4), maakt opnieuw een onjuiste beoordeling. Inderdaad, moet worden geconstateerd dat de meeste van deze bronnen - die recenter zijn - komen uit erkende organisaties (UNHCR verslag van december 2016, AZG (Artsen zonder Grenzen) verslag van december 2016, European Union Agency for Fundamental Rights verslag van januari 2017, Europees Economisch en Sociaal Comité verslag van januari 2016, Organisation suisse d'aide aux réfugiés (OSAR) verslag van augustus 2016, ASGI (Associazione Studi Giuridici sull'Immigrazione) verslag van maart 2015,...) of uit erkende informaties websites (Courrier international, La Libre,...). De verzoeker verbaast zich over deze appreciatie gezien het feit dat de verwerende partij alleen maar op 2 rapporten (AIDA verslag van december 2016 en SFH-rapport van augustus 2016) - van welke ze een gedeeltelijke lezing doet - zich baseert om te concluderen dat in Italië geen systemische tekortkomingen bestaat in opvangvoorzieningen. De verzoeker, in tegendeel, baseert zich op veel, recente en erkende bronnen. In deze omstandigheden kon de verwerende partij niet zeggen dat « verscheidene van (deze) stukken niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd »!

Bovendien moet worden geconstateerd dat de arresten van het EHRM - op welke de verwerende partij zich baseert (bestreden beslissing, pp. 4-5) en die stellen dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland waar ernstige tekortkomingen in asiel en opvangsysteem werden vastgesteld - niet meer van toepassing kunnen zijn. Inderdaad, deze arresten dateren van april 2013 (Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië), november 2014 (Tarakhel v. Zwitserland) en januari 2015 (A.M.E. v. Nederland). De situatie in Italië momenteel kan niet worden vergeleken met die van 2013-2015. Inderdaad, sinds de overeenkomsten tussen de Europese Unie en Turkije, is Italië uitgegroeid tot het Europese land dat de meeste asielzoekers ontvangt, voor Griekenland. Zoals de Italiaanse autoriteiten expliciet hebben gezegd, wordt de situatie ondraaglijk. De opvangcentra worden verzadigd. Deze arresten zijn niet meer pertinent.

Er is geen zekerheid dat als het EHRM nu een nieuwe beslissing moest nemen betreffende de situatie in Italië, deze beslissing dezelfde zijn zou als in 2013-2015. Integendeel:

« Plus de 181'000 migrants et réfugiés sont arrivés cette année par bateau en Italie. Cela représente une hausse de 18% par rapport à 2015, montrent les statistiques publiées vendredi par le ministère italien de l'Intérieur. Sur les trois dernières années, le nombre de migrants et réfugiés arrivés dans la péninsule dépasse le demi-million. Près de 8000 d'entre eux sont arrivés en Italie au cours du mois de décembre - en excluant les journées de vendredi et samedi - alors que les conditions en mer sont très difficiles. En octobre, 27'400 arrivées ont été comptabilisées, un chiffre record pour un mois. Principale destination des migrants. Le plus grand nombre des migrants - un cinquième du total - est venu cette année du Nigeria. Les autres principaux pays de provenance sont l'Erythrée, la Guinée, la Côte d'Ivoire et la Gambie. Après l'accord de mars 2015 entre la Turquie et l'Union européenne qui a asséché le flux d'immigrés vers la Grèce, l'Italie est redevenue la principale destination pour les migrants et réfugiés. Les trafiquants, pour la plupart basés en Libye, entassent hommes, femmes et enfants sur des embarcations fragiles vers les îles du sud de la Sicile. » (RTS Info, « L'Italie a accueilli 181'000 migrants et réfugiés en 2016, un record », 3 januari 2017, <https://www.rts.ch/info/monde/8275582-l-italie-a-accueilli-181-000-migrants-et-refugies-en-2016-un-record.html> - stuk 16) « "La pression est énorme", répète le ministre italien de l'Intérieur, Marco Minniti, pour décrire la situation migratoire sur les côtes siciliennes : environ 85 000 personnes ont débarqué depuis le début de l'année dans les ports du sud de la péninsule, soit une hausse de 18 % par rapport à la même période l'an passé. (...) La situation n'a pourtant rien de comparable avec celle de 2015, qui avait vu l'arrivée en Europe de plus d'un million de personnes, pour la plupart venues de Syrie et passant par la route balkanique. Mais cette dernière a pratiquement été fermée et c'est désormais en Méditerranée, à partir de la Libye, que s'effectuent la plupart des traversées. En 2016, l'Italie a ainsi accueilli 181 000 migrants. » (Libération, « Réfugiés : le SOS de l'Italie à l'Europe », 5 juli 2017, http://www.liberation.fr/planete/2017/07/05/refugies-le-sos-de-l-italie-a-l-europe_1581850 - stuk 13)

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de verzoeker de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (CCE n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013). De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en

artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen: « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012). Om alle bovengenoemde redenen, is de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd in schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De verwerende partij heeft geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Italië uitgevoerd.

In casu, gezien de systemisch tekortkomingen in het opvang systeem, bestaat er een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen bij terugkeer naar Italië (schending artikel 3 EVRM en 4 van het Handvest van de grondrechten). Aangezien de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de bovenvermelde elementen maar zich enkel op materieel theoretisch recht zetelt om geen toepassing van artikel 3.2 van de Dublin III Verordening te maken, werden de motiveringsplicht voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de zorgvuldigheidsplicht geschonden, de bijlage 26quater werd niet afdoende gemotiveerd.”

2.2.1. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet aangezien deze bepaling van toepassing is in het administratief kortgeding, terwijl huidig beroep wordt behandeld in de annulatieprocedure.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt: “Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. (...)”

In de beslissing wordt eveneens verwezen naar het artikel 22.7 van de Dublin-III-Verordening, dat bepaalt: “7. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

Artikel 22.1 bepaalt het volgende: “De lidstaat die om overname wordt verzocht, verricht de nodige naspeuringen en reageert op het verzoek tot overname van een verzoeker binnen twee maanden nadat hij het heeft ontvangen.”

Verzoeker betwist het motief dat “*vingerafdrukkenonderzoek (aantoonde) dat de vingerafdrukken van de betrokkene in Italië op 25 februari 2017 wegens illegale binnenkomst geregistreerd werden*”, niet.

2.2.4. Artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest. Deze verdragsbepalingen luiden als volgt: “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin-III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie

bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-III-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Dublin-III Verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-III Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende: “*Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.*”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Dublin-III-Verordening, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als terugkeerder in het kader van de Dublin-III-Verordening, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij een overname door Italië.

2.2.5. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat uit verzoekers persoonlijke situatie, zoals die blijkt uit het Dublin-interview van 6 april 2017, waarvan een afschrift in het administratief dossier is opgenomen, niet kan worden afgeleid dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel zou hebben. Verzoeker verklaarde naar aanleiding van de vraag “*Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?*” het volgende: “*Ik zou graag hier blijven, andere mensen vertelden me dat België de beste keuze is. Italië? Ik ga niet terug naar Italië. Ik verbleef ongeveer een 2-tal weken in erbarmelijke toestand in een opvangcentrum van het Rode kruis in Milaan. Het eten was slecht, het was koud en we kregen geen dekens. Als je ziek was kreeg je de nodige verzorging niet.*” Verzoeker gaf ook te kennen dat hij geen gezondheidsproblemen heeft en geen medicatie neemt (Dublin-interview, vraag 32). Op vraag 31 antwoordde hij: “*Ik kwam naar hier omdat ik hoorde van andere mensen dat in België asielzoekers goed geholpen worden. Ik hoorde vertellen dat ik zou kunnen studeren. Ik hoorde vertellen als in ziek ben kan genieten van goede verzorging.*” Uit niets kan worden afgeleid dat verzoeker blij zou geven van een bijzonder kwetsbaar profiel waardoor er in zijn hoofdse bijkomende garanties zouden moeten worden gevraagd van de Italiaanse autoriteiten.

2.2.6. Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoeker.

2.2.7. Verzoeker betoogt dat Italië met structurele problemen kampt wat de opvangvoorzieningen betreft omwille van de grote instroom van migranten. Hij stelt dat de verwerende partij *“een gedeeltelijke lezing van de informatie van het AIDA verslag heeft gedaan”*, waarna verzoeker gedeeltelijk citeert uit het AIDA-rapport en het OSAR-rapport.

De Raad merkt vooreerst op dat de verwerende partij een genuanceerd beeld geeft van de situatie in Italië; zo wordt in de bestreden beslissing gesteld: *“dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling”* en *“We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten”*.

De Raad wijst er dienaangaande vooreerst op dat het de verzoekende partij in eerste instantie toekomt om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

2.2.8. Uit het Dublin-gehoor blijkt dat verzoeker verklaarde zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië omdat hij graag in België zou blijven en ongeveer een 2-tal weken in erbarmelijke toestand in een opvangcentrum van het Rode kruis in Milaan verbleef, dat het eten slecht en koud was en dat ze geen dekens kregen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij uitvoerig heeft gemotiveerd aangaande de verklaringen van verzoeker. Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de bezwaren die door de advocaat van verzoeker in een brief van 9 juni 2017 te kennen heeft gegeven. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld: *“Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 09.06.2017 uitte de betrokkene - zoals reeds vermeld - formeel bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht hij de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag te behandelen. Daarin wordt betoogd dat een overdracht aan Italië een reëel risico impliceert op een schending van artikel 3 van het EVRM, verwijzend naar de structurele problemen inzake opvangvoorzieningen en naar de situatie van Dublin-terugkeerders”*. Diens aangaande heeft de verwerende partij als volgt geoordeeld: *“We merken vooreerst op dat de betrokkene Italië op illegale wijze binnenkwam en gedurende zijn verblijf geen asielaanvraag indiende. Derhalve ressorteerde hij niet onder toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming (‘de opvangrichtlijn’) ressorteerde. Artikel 3(1) bepaalt namelijk zeer duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op “alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op*

de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen. Dit impliceert dat - hoewel hij daar wettelijk gezien geen aanspraak op kon maken - vanwege de Italiaanse overheid gedurende zijn verblijf toch opvang kreeg in twee verschillende opvangcentra, vermoedelijk om humanitaire redenen. Mogelijke negatieve ervaringen en precare omstandigheden inzake opvang in Italië hingen derhalve ontegensprekelijk samen met zijn illegaal statuut, dat op zijn beurt een logisch gevolg is van de vrije keuze van de betrokkene om geen asielaanvraag in Italië in te dienen. Het stond de betrokkene ons inziens volledig vrij gedurende zijn verblijf van meerdere maanden in Italië een asielaanvraag in te dienen en zo zijn verblijf aldaar te legaliseren. Betreffende de mogelijkheid een opvangplaats te krijgen na terugkeer naar Italië, merken we op dat het Italiaanse Decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 voorziet in de mogelijkheid om in bepaalde gevallen het recht op materiële opvangvoorzieningen in te trekken, indien de opvangstructuur zonder verwittiging of toestemming verlaten werd. We merken evenwel op dat deze hypothetische situatie niet van toepassing is op de casus van de betrokkene. Het decreet vormt immers een omzetting van de voormelde opvangrichtlijn, waarbij we herhalen dat Artikel 3(1) van deze Richtlijn zeer duidelijk bepaalt dat de richtlijn enkel van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". De betrokkene diende in Italië, zoals blijkt uit het vingerafdrukkenonderzoek, geen asielaanvraag in, maar verbleef gedurende de gehele periode op illegale wijze in het land. Dit heeft tot gevolg dat de betrokkene niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van de voormelde opvangrichtlijn. Het feit dat de betrokkene toch enige vorm van opvang genoot - in het kader van registratie of humanitaire redenen - doet hier geen afbreuk aan en bijgevolg kan enkel worden geconcludeerd dat het recht van de betrokkene op materiële opvangvoorzieningen in het kader van een asielaanvraag onverminderd mogelijk zal zijn."

2.2.9. Verzoeker betoogt: "Voor het overige, de verwerende partij die merkt op dat «verscheidene van de stukken (aangebracht door de advocaat van verzoeker via zijn e-mail van 17.07.2017) niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd» (bestreden beslissing, p. 4), maakt opnieuw een onjuiste beoordeling."

De Raad merkt in dit verband op dat uit het administratief dossier blijkt dat, zoals terecht vermeld in de bestreden beslissing, het gaat over een brief van 9 juni 2017 en niet over een email van 17 juli 2017 en dat het citaat "verscheidene van de stukken (aangebracht door de advocaat van verzoeker via zijn e-mail van 17.07.2017) niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd" niet voorkomt in de bestreden beslissing. Verzoeker betoogt in dezelfde alinea dat de bronnen waarop hij zich baseert recenter zijn dan deze waarop de verwerende partij zich baseert.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het middel deels citeert uit dezelfde bronnen als de verwerende partij, zijnde het AIDA-rapport van 31 december 2016 en het SFH/OSAR-rapport. Daarnaast citeert verzoeker uit "UNHCR, «Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy», juli 2013" op pagina 8, "Quartz, « Italy's refugee centers are so awful, Doctors Without Borders pulled out in protest », 16 januari 2016" op pagina 10, "NGO La Croix, «L'Italie a besoin d'un nouveau plan d'accueil des réfugiés», 13 april 2016" op pagina 10, "Euronews, « Centres d'accueil des réfugiés en Italie : la grande escroquerie », 8 april 2016" op pagina 11. Deze bronnen zijn niet recenter dan het AIDA-rapport van 31 december 2016.

Het citaat uit «Amnesty International, « L'Italie est prête à envoyer des réfugiés et des migrants subir d'atroces abus dans des centres de détention libyens », 2 augustus 2017» handelt over het inzetten van de Italiaanse vloot bij reddingsacties op de Middellandse Zee. Voorts wordt in het middel verwezen naar bronnen uit de media: RFI, « Italie: la mafia a détourné des aides aux migrants », 15 mei 2017 », Arte Info, «Migrants: comment l'UE abandonne l'Italie», 6 juli 2017, Le Monde, « Migrants: face aux menaces italiennes, la Commission européenne tente de calmer le jeu », 29.06.2017, Libération, « Réfugiés : le SOS de l'Italie à l'Europe », 5 juli 2017 en een artikel uit De Standaard.

Het loutere feit dat Italië een toestroom van asielzoekers heeft gekend, hetgeen de verwerende partij trouwens niet ontkent, maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoeker bij een overdracht naar Italië riskeert onderworpen te worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst er daarnaast op, voor zover verzoeker verwijst naar één of meerdere krantenartikelen, dat mediaberichten geen internationale gezaghebbende rapporten zijn, doch enkel persoonlijke weergaves zijn door journalisten van interviews, verklaringen en situaties.

Verzoeker maakt niet duidelijk dat er bij een overdracht naar Italië “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86).

Voorts merkt de Raad op dat in het verzoekschrift wordt gesteld “Bovendien, verklaarde de verzoeker dat hij ziek is”. Dit klemt met wat verzoeker verklaarde tijdens het Dublin-interview waar hij te kennen gaf dat hij geen gezondheidsproblemen heeft en geen medicatie neemt (vraag 32).

Ook het verdere betoog van verzoeker komt erop neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de asielprocedure en in de opvang en behandeling van asielzoekers, waarbij hij verwijst naar diverse bronnen.

Het betoog van verzoeker is niet van aard om volgende motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten:

“Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië (“Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure”, pagina 40). Het voormelde SFH-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (“Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben” pagina 5). Wat de situatie van ‘Dublin-terugkeerders’ betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo’s, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de “Dublin-verordening” overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64). Het SFH-rapport meldt dat “Dublin-terugkeerders” meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de “Centri governativi di prima accoglienza” (de voormalige CARA-centra). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het AIDA-rapport belicht de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (“Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze”, pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de

aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniformreception-system-through-sprar-expansion>). We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."

2.2.10. De stukken waarnaar verzoeker verwijst en zijn uiteenzetting doen geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM in de voormelde arresten dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Hoewel de verzoekende partij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan de verzoekende partij niet zonder meer betogen dat in haar geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

2.2.11. De Raad merkt tevens op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM niet langer blijkt dat individuele garanties moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert. Een lijst met beschikbare faciliteiten werd in een omzendbrief van 8 juni 2015 aan de Dublinpartners verzonden. Uit recente rechtspraak volgt dat het EHRM voormelde omzendbrieven aanvaardt als een voldoende garantie en geen reden ziet om te geloven dat de opvangplaatsen die specifiek worden voorbehouden voor families die worden overgedragen in het kader van de Dublin-Verordening niet beschikbaar zullen zijn bij hun aankomst te Italië, in zoverre de Italiaanse overheden op de hoogte zijn van een familiesituatie en de datum van de geplande Dublin-overdracht.

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, §§ 15, 34 en 36).

Dat in casu de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7 van de Dublin-III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst. Blijkens de bestreden beslissing zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht zodat in de nodige opvang kan worden voorzien.

Waar verzoeker er in het middel nog op wijst dat Italië op 28 juni 2017 ermee gedreigd heeft de Italiaanse havens te zullen sluiten, kan dit evenmin doen besluiten dat de Italiaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien verzoeker niet zullen nakomen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Verzoeker maakt de schending van de overige aangehaalde bepalingen en beginselen in het licht van de bespreking hoger evenmin aannemelijk.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC